

КАЗКА
ПРО ЛИПКУ
І ЗАЖЕРЛИВУ
БАБУ

КАЗКА ПРО ЛІПКУ І ЗАЖЕРЛИВУ БАБУ

УКРАЇНЬКА
НАРОДНА
КАЗКА

Жили собі дід та баба.

Вони були дуже вбогі.

От баба якось і каже:

— Ти б, старий, пішов у ліс та вирубав липку, щоб
було чим протопити.

— Добре, — каже дід.

Узяв сокиру та й пішов у ліс.

Приходить дід до лісу, вибрав липку. Тільки що
замахнувся сокирою, щоб рубати, коли чує — липка
каже людською мовою:

— Ой, не рубай мене, чоловіче добрий, я тобі в
пригоді стану!

Дід з переляку і сокиру опустив. Постояв, подумав
та й пішов додому. Приходить додому та й розпові-
дає про свою пригоду. А баба й каже:

— От який же ти дурень! Піди зараз до липки та попроси конячку з возом. Хіба ми ще не знаходилися з тобою?

— Та як так, то й так, — каже дід. Надів шапку та й пішов.

Приходить до липки та й каже:

— Липко, липко, казала баба, щоб ти дала конячку з возом.

— Добре, — каже липка. — Іди додому.

Приходить дід додому, а біля хати стоїть віз, і конячка біля нього прив'язана.

— Бач, старий, — каже баба, — тепер і ми люди! Ось тільки хата наша от-от завалиться. Піди, старенький, попроси ще й хату. Може, дасть.

Пішов дід до липки, попрохав і хату.

— Добре, — каже липка. — Іди додому.

Приходить дід до двору і не пізнає: замість старої хати стоїть нова, гарна хата. Радіють обоє, як діти.

— А що, старий, якби ти попрохав ще худоби та птиці. Тоді, здається, вже й нічого нам не треба!

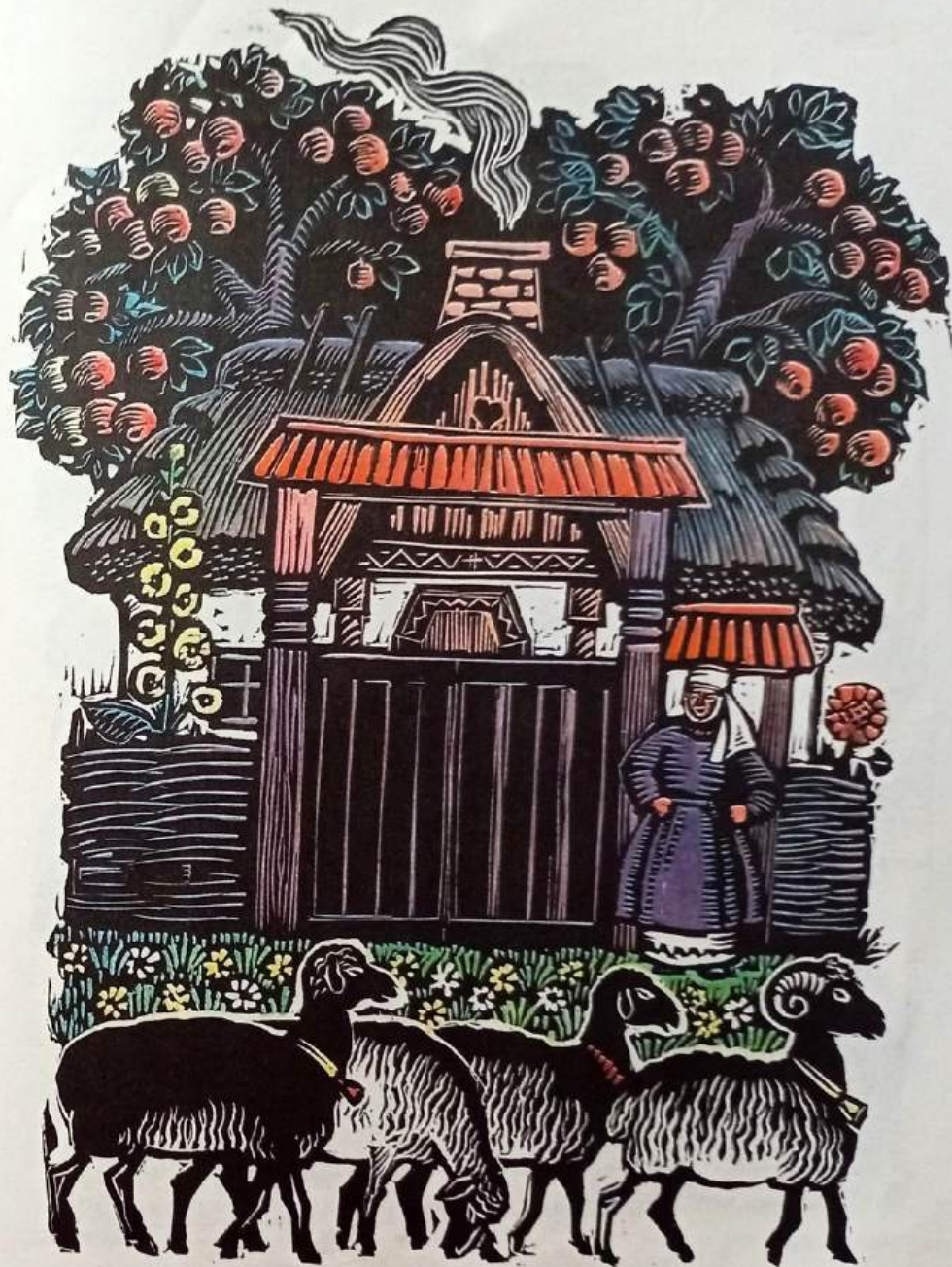
Пішов дід до липки, попросив худоби.

— Добре, — каже липка. — Іди додому.

Приходить дід і не нарадується. Повен двір худоби і птиці.

— Ну, тепер нам нічого не треба! — каже дід.

— Ні, старенький, ще піди попроси й грошей.

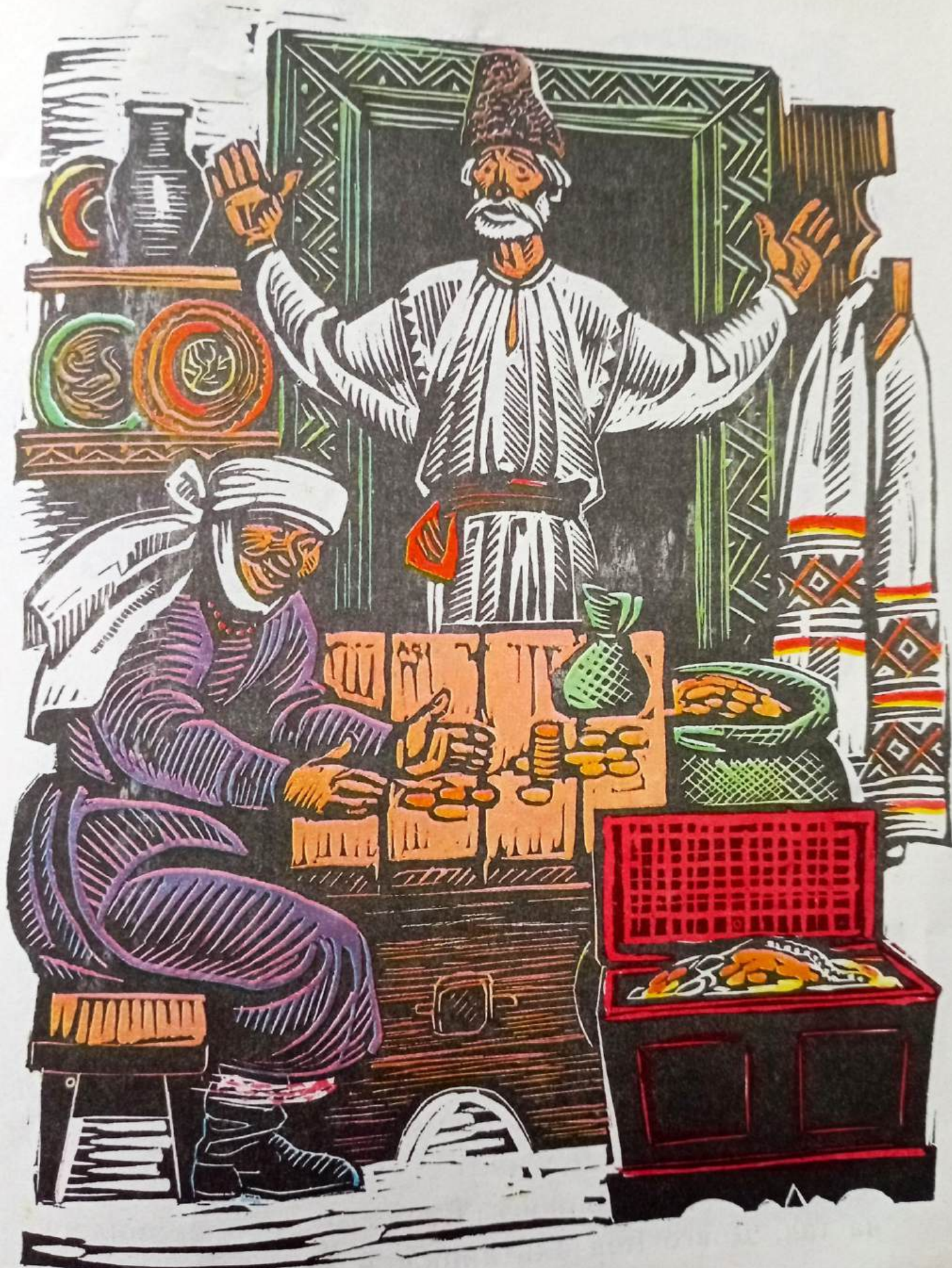

Пішов дід до липки і попросив грошей.

— Добре, — каже липка. — Іди додому.

Приходить дід, а баба сидить за столом і золоті гроші в купки складає.

— От, старенький, які ми тепер багаті! — каже баба. — Але того мало, треба ще, щоб усі люди нас боялися, бо ми ж багаті. Піди, старий, до липки, попроси, нехай поробить так, щоб нас усі люди боялись.

Пішов дід до липки, попрохав липку, щоб так зробила.

— Добре, — каже липка. — Іди додому.

Прийшов дід додому, а там у них повно війська та поліції, і всі їх охороняють. Але старій і цього мало.

— Що ж, — каже вона, — старий? Треба, щоб усі люди в селі були наші наймити, бо чого ж нам більше хотіти — все вже у нас є.

Пішов дід до липки та й просить, щоб зробила вона так. Довго мовчала липка. А потім каже:

Іди додому, зроблю ще вам останнє.

Приходить дід додому, аж зирк: нічого нема, стоїть та сама стара хата й баба коло неї.

Так їх покарала липка за те, що ненажерлива баба хотіла всіх людей наймитами поробити.

8 коп.

СКАЗКА О ЛИПКЕ
И ЖАДНОЙ СТАРУХЕ

Украинская народная сказка

(На украинском языке)

ДЛЯ СТАРШЕГО ДОШКОЛЬНОГО
И МЛАДШЕГО ШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА

Редактор Є. А. Горева. Художній редактор В. А. Кавун. Технічний редактор М. А. Акіпова. Коректор Р. М. Зарембовська. Здано на виробництво 27/XII 1974 р. Підписано до друку 13/V 1975 р. Формат 70×100¹/₁₆. Папір офсетний. № 1. Фіз. друк. арк. 1. Обл. вид. арк. 0.89. Умовн. друк. арк. 1.29. Тираж 300 000. Зам. 4-2638. Ціна 8 коп. Видання «Веселка», Київ, Басейна, 1/2. Харківська книжкова фабрика «Комуніст» республіканського виробничого об'єднання «Подіграфкнига» Держкомвидав УРСР. Харків, вул. Енгельса, 11.

К 70801-118 БЗ-16-12а-75
М206(04)-75

Жили собі дід та баба.

Вони були дуже вбогі.

От баба якось і каже:

— Ти б, старий, пішов у ліс та вирубав липку, щоб
було чим протопити.

— Добре, — каже дід.

Узяв сокиру та й пішов у ліс.

Приходить дід до лісу, вибрав липку. Тільки що
замахнувся сокирою, щоб рубати, коли чує — липка
каже людською мовою:

— Ой, не рубай мене, чоловіче добрий, я тобі в
пригоді стану!

Дід з переляку і сокиру опустив. Постояв, подумав
та й пішов додому. Приходить додому та й розпові-
дає про свою пригоду. А баба й каже: